

שורות מהעבר

שבחים להתמדתה של שקדייה על שלא התייאשה ממני, על מנת שאכתוב את קורות חיי המקצועיים.

סך שנות עבודתי עשרים ושתיים שנים, המתחלקות כמעט באופן שווה לשניים, אחד עשרה שנה ביחידה לטיפולי בית בבית חולים הדסה עין כרם ירושלים. החלק האחר בבית החולים הפסיכיאטרי, ששמו הוסב ל"מרכז לבריאות הנפש טלביה" בירושלים.

משך השנים ונכון להיום אני מתנדבת ב"יד שרה" כמרפאה בעסוק במרכז ייעוץ ותצוגה אשר בירושלים.

וחשוב מכל... נשואה פלוס ארבע ו שלושה עשר נכדות ונכדים! שלוש הבנות עוסקות במקצועות רפואיים ניאונטולוגיה, ריפוי בעסוק וסיעוד, הבן חובש קרבי ועיתונאי. בעלי פרופסור להרדמה וטיפול נמרץ. כל המשפחה גרה ועובדת בירושלים.

היסטוריה

לאחר שירותי הצבאי 1950-1952, לא היה לי ברור לאן פונים, על המקצוע ריפוי בעסוק לא ידעתי דבר, שמעתי שזה קשור ברפואה וגם לומדים "עבודות יד", והשילוב של השניים דיבר אלי, נרשמתי!

שלוש שנים עברו בסערה, למדנו בירושלים, השנה 1954_1957 בבניין ישן ומקסים היו כיתות בית הספר, שמאירה קנטור ז"ל ניהלה בנועם ויעילות את הלימודים, אני גם יכולה להעיד שהיו לנו מיטב המרצים ברפואה מהדסה, ומגוון המורות והמורים למלאכות לא יסולאו בפז. למדנו המון!

קצרה היריעה לפרט ולספר את אשר למדנו וחווינו בתקופה זו, הכיתה הייתה מוצלחת, תחרותית, אווירה רצינית ומבדחת כאחד, הרבה מבוגרות מחזורינו, מחזור 7. עם השנים שימשו בעמדות מפתח במקצוע, בכל הארץ.

חלק א

השנה הראשונה שלי עברה בבית חולים טלביה, עם שמלה ירוקה וצווארון לבן מעומלן שעליו מתנוסס סימלנו "יד מושטת ליד" בגאווה נשאנו אותו, אחרי הכול, שלוש שנים עמלנו להשיגו.

הדבר המיוחד שזכור לי מתקופה זו, שהקמתי עם החולים חוג "לפסיכודרמה", באותה תקופה זה היה משהו עלום, הכרתי את הנושא בביקורי בניו יורק (כשעבדתי לאחר סיום למודי בתור דיילת) שמעתי על הרצאות של פרופסור מורנו. והלכתי לשמוע. ובחוצפה רבה הקמנו קבוצת דרמה, עם רישום ומעקב של רופאה שהתעניינה בנושא, היה מרגש ומאלף, הדוחות (עדיין נמצאים שם). הרגשתי שיש לנו כלים להתמודד עם מגוון פעילויות ששימשו כאמצעים טיפוליים, היה בכך הרבה סיפוק, עבדתי שם עד לידת בתי הבכורה, ולא חזרתי לעבוד, עד שאחרון ילדי גמרו את הגן.

חלק ב

יום אחד פנתה אלי מנהלת השירות הסוציאלי בהדסה והציע לי להצטרף לצוות טיפולי בית שהיא מקימה במסגרת השירות הסוציאלי, ולעבוד בהדרגה לפי שעות, הדבר היה מאוד נוח לי, וכך התחילו אחד עשר שנים מעניינות ביותר, מאתגרות, מספקות, בעבודה בצוות רב מקצועי היינו שתי מרפאות בעסוק והעבודה חולקה בינינו, טיפלנו עם אנשי הצוות האחרים בחולים המרותקים לביתם,

כל מטופל הוא סיפור מרכב מבחינה טיפולית, עיקר הטיפול היה לעבוד על פעולות יום יום, ADL, קידום עצמאותו, הנחיית בני הבית ותמיכה בהם), מצאתי העבודה זו סיפוק רב מאוד.

לצערי הרב, בהוראת משרד הבריאות הדסה צמצמה תקנים וסגרה את כל היחידה הנפלאה שהייתה לנו. אנשיה התפזרו לכל עבר.

עברה שנה, ויעל הלוי ז"ל, שהייתה מרפאה בעסוק ראשית בקופת חולים הציע לי לקבל משרה של מרפאה בעסוק ראשית בבי"ח טלביה. אודה על האמת שלא אהבתי לעבוד בפסיכיאטריה, הייתי יותר "שיקומיסטית", בכל אופן קיבלתי על עצמי את התפקיד, הצוות שהיה במקום, ושהתווסף אחר כך, היה מצוין, המחלקה התפתחה יפה, הגיעו תלמידות ריפוי בעסוק להכשרה פתחנו "מטבח טיפולי, שזכה לפופולאריות רבה, הייתה כריכיה אותה ניהל ביד רמה ומקצועית יוסי המדריך הוותיק, פתחנו מספרה, וכן היו קבוצות אמנות וריקודים, הפעילות הענפה הורגשה בכל בית החולים, גם הצוות המגובש וישיבות הצוות היה מושא לקנאה, מאחר יצקנו בתוכם תוכן מקצועי לימודי, כן גם הייתה יועצת ארגונית שעבדה אתנו.

קיבלנו כמה מחשבים ישנים מבית לוינשטיין, ודינה שהייתה אחראית בקריית שמונה, ועברה משם לירושלים ולשמחתנו הצטרפה לצוותנו, פתחה יחידת מחשבים! כן גם הקמנו נגריה קטנה שבנתה מסגרות לאריגה, לתמונות, ומכשירי עזר שונים מעץ, כמו קרש חיתוך, ספסל אמבטיה וכו' המטופלים עבדו לפי כרטיסי עבודה וקיבלו תשלום על עבודתם.

בשיא הפריחה החלו שמועות על סגירת בית החולים, והאווירה הכללית הידרדרה, אישית גמלה החלטה בקרבי שלאחר 11 שנים במקום אעזוב עם הגיעי לגיל הפנסיה וכך עשיתי,

בסיכום כללי, המקצוע הסב לי הנאה רבה, ועדיין במסגרת התנדבותי אני מרגישה סיפוק רב שהניסיון שצברתי בעבודתי בטיפולי בית, עדיין יש בי היכולת לתרום!